

fòrum

Antoni Segura

“Mai no he entès per què no es pot ser català i a la vegada socialdemòcrata”

Una conversa amb Elisenda Alamany

La Catalunya de la Lliga Regionalista contra la d'Alejandro Lerrox prèvia a la dictadura de Primo de Rivera es va convertir, després del franquisme, en el país dividit entre socialistes i convergents. El període republicà va suposar un parèntesi en aquesta dicotomia, quan l'hegemonia d'ERC va demostrar que no hi havia cap contradicció —ans al contrari— entre el progressisme i el catalanisme. El procés independentista també va ser capaç de capgirar aquesta lògica. Sorgeixen diverses preguntes: el sobiranisme d'esquerres té espai per créixer fora d'aquests moments excepcionals? Hi ha alguna esclatxa per construir alternatives culturals i polítiques al marge dels dos partits sistèmics? En parlem amb Antoni Segura, que va ser president del CIDOB i catedràtic d'Història Contemporània a la Universitat de Barcelona, i amb Elisenda Alamany, secretària general d'Esquerra Republicana de Catalunya i regidora a l'Ajuntament de Barcelona.

Andreu Pujol > La Catalunya postfranquista s'estructura políticament d'una manera dual. Això es trenca amb l'auge del sobiranisme d'esquerres a partir del 2003. Hem tornat a un estadi de la Transició a dia d'avui?

Elisenda Alamany > És veritat que la Transició va cristal·litzar en un sistema binari, però si mires la història d'ERC, de fet, crec que ben bé mai ha estat així. Si tu mires la repressió que va partir Esquerra Republicana, sobretot després de la Guerra Civil, entens que sempre hi ha hagut un espai que era central a la política catalana i que després de la Guerra i la dictadura no ho és, en part, perquè és un dels partits més represaliats. Mirava les dades que l'historiador Joan B. Culla dona a la seva història d'ERC i entre el 1939 i el 1943, si hi ha 3.500 afusellats a Catalunya, d'aquests 800 són afiliats i afiliades d'ERC, que són una base social molt diversa entre rabassaires, mestres, mestresses de casa, funcionaris... i això era la base de la Catalunya popular que representava ERC. Faig una esmena a aquesta Catalunya dual perquè em sembla que ERC sempre ha tingut un paper

central a la política catalana. El que passa és que després electoralment la Catalunya postfranquista acaba cristal·litzant en aquest camp de joc binari. Però l'auge del sobiranisme d'esquerres no és res més que l'arribada d'uns nous temps i d'una nova generació, que no troba respostes ni al catalanisme conservador ni a l'espanyolisme progressista; i que veu que ERC és el partit que llegeix la Catalunya popular, però també que desafia l'estatu quo a Catalunya i també a l'Estat espanyol.

Antoni Segura > Hi ha una cosa que a vegades oblidem, que és la repressió en els anys 1940. Vaig formar part de la comissió que va redactar l'esborrany del Memorial Democràtic i al principi es va presentar un informe que vaig trobar molt esbiaixat i que, afortunadament, després va desaparèixer i es va tirar cap a una altra banda. Vaig dir: «*Heu fet un informe molt en la línia que s'hauria de recuperar la memòria del comunisme a Catalunya i us trobareu que als anys 1940 la repressió fonamentalment se centra en dos sectors, ERC i l'anarcosindicalisme*». Per una raó molt simple: perquè Esquerra Republicana i la CNT eren els dos pilars de la

Segura > Esquerra Republicana i la CNT eren els dos pilars de la Catalunya republicana

Catalunya republicana. El pilar polític —és a dir, ajuntaments, Generalitat i Parlament— i el pilar sindical. Que, a més, en el moment en què van de la mà, que és al febrer del 1936, guanyen clarament les eleccions. Per tant, diria que hi ha una part que sembla que s'hagi esborrat. Tota la gran resistència de la dècada de 1940, i aquí hi incloc els maquis i els intents de reconstrucció d'ERC, fins i tot la poca gent del POUM que queda que acabarà marxant cap a ERC o cap al Moviment Socialista de Catalunya fundat el 1945, la repressió i l'exili van delmar sobretot les files dels dos pilars de l'època republicana com esmentava fa un moment. Sí que després la recuperació d'ERC és molt lenta i va ser una conquesta graó a graó per recuperar l'espai que havia tingut als anys 1930.

Elisenda Alamany > Per a mi hi ha hagut una relectura de la història també en aquest sentit. Segurament perquè hi ha un interès polític al darrere de fer entendre que la visió del país que tenia ERC era un complement o era una comparsa dels partits grans com podien ser el Partit Socialista i Convergència, quan en realitat, i crec que encara ara això és

vigent, l'únic partit polític que llegeix la Catalunya sencera, que és l'àrea metropolitana però també la Catalunya interior, continua sent ERC. I això no és un fenomen meteorològic que sorgeixi d'avui per demà. De vegades mirem la història d'ERC només emmirallant-nos en els bons temps, però això s'entén només perquè hi ha una base sòlida i una vocació d'entendre la Catalunya sencera que els altres partits no han tingut, i això continua vigent ara.

Antoni Segura > Hi ha una presència de país, una capil·laritat, cosa que és molt difícil d'aconseguir i que diria que amb l'excepció de Convergència, amb la presència d'en Jordi Pujol viatjant amunt i avall, no l'han obtingut gaires espais polítics. He estat en pobles que hi arribaves encara amb carretera de sorra i que tenien la foto d'en Pujol perquè hi havia anat un dia a visitar-los i a prometre'ls que els reconstruiria l'ermita del poble. Clar, això hi fa molt. Després hi ha opcions més minoritàries i que la gent no en coneixia ni tan sols el líder. Penso que aquesta capil·laritat ERC també l'ha tingut i no l'ha perdut. Potser ha estat un record en alguns casos, durant molts anys. Un record d'un

temps passat, del temps dels avis, però això hi fa molt i, sobretot, el que fa és país i això és molt important.

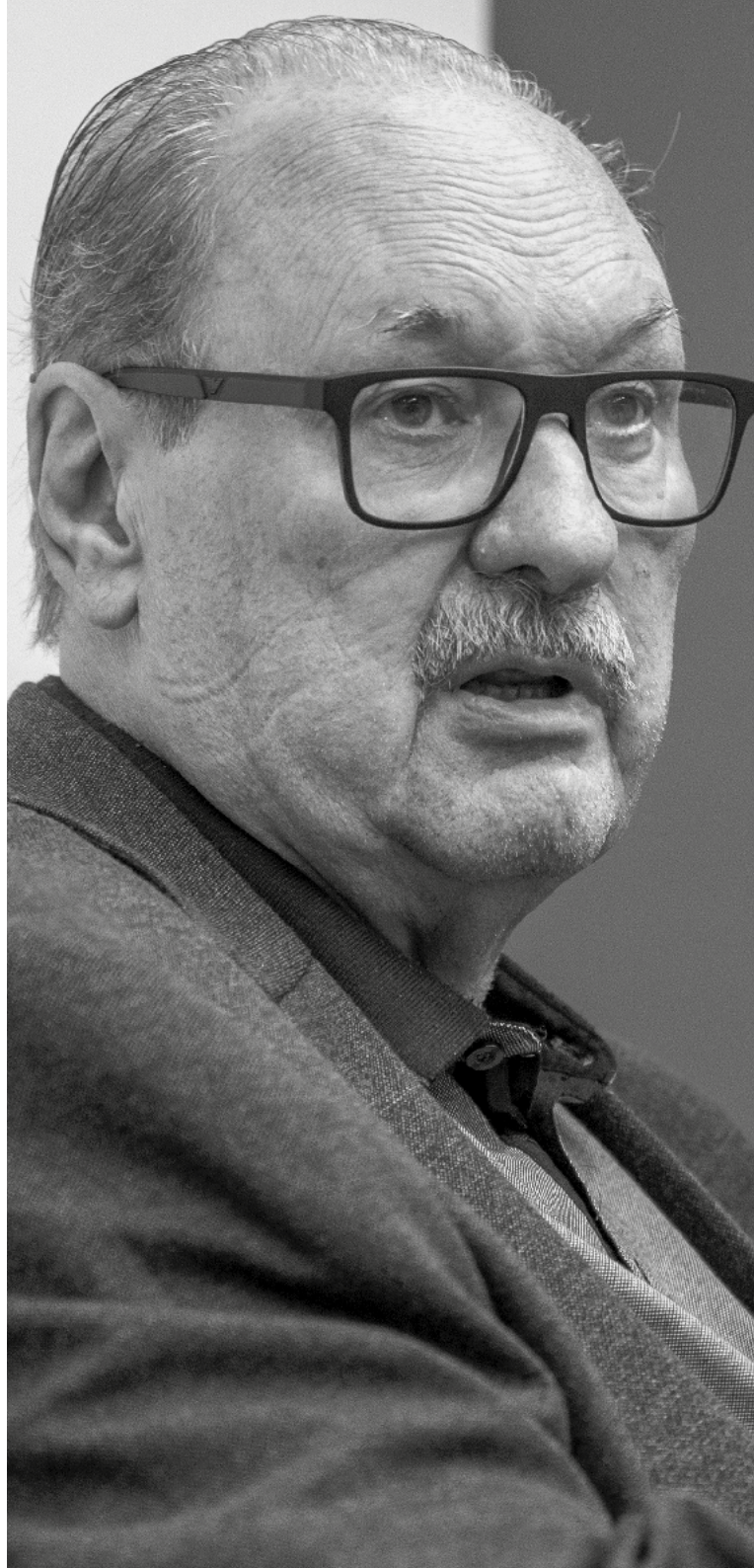
Andreu Pujol > Entenc el vostre raonament a nivell històric, però també em volia referir als resultats electorals més immediats. L'antiga dualitat es va trencar i ara sembla que els dos grans partits del règim del 78 a Catalunya han reconquerit terreny...

Elisenda Alamany > Fins i tot a nivell de partit i electoral —no sé si coincidiràs amb mi— Catalunya també ha canviat en aquest sentit, perquè teníem dos partits grans que s'anaven alternant al poder i ara no tenim dos partits grans, tenim tres partits mitjans. Mirem quants diputats tenia abans la primera força: una seixantena o una setantena. Ara qui guanya les eleccions ho fa amb una trentena de diputats. El panorama polític està molt més fragmentat. Ja no existeix aquesta Catalunya dual i ja no estem parlant de partits grans, sinó d'un panorama polític on hi ha tres espais, i el sobiranisme d'esquerres n'és un. Ja no hem d'escollir entre un catalanisme conservador o un progressisme espanyolista, sinó

que hi ha una opció que és la de l'independentisme d'esquerres que ocupa també el seu espai. Electoralment i a nivell del camp de joc tot això ha anat canviant en aquests anys.

Antoni Segura > Sí, i el fet de trencar la dualitat va començar amb Carod-Rovira amb una sèrie de reflexions per a incorporar aquells catalans que venien d'altres procedències. Crec que va quedar molt clar en les manifestacions del Procés. Hi havia molta gent que s'expressava en castellà, però que estava reclamant la independència en les diades prèvies al 2017. Aquesta és una tasca que ERC, d'alguna manera, ha sabut fer, que és recollir allò que en algun moment va dir Pujol, però que, de fet, era un eslògan, que deia que és català tot aquell que viu i treballa a Catalunya i vol formar-ne part, que segurament mai s'ha complert fins que ERC l'incorpora com a un element propi. Estem parlant de l'independentisme d'esquerres i, per tant, un independentisme també que mira a les classes treballadores, com les havia mirat als anys 1930. A les eleccions de la República no s'entenen els resultats sense tenir en compte la participació de la CNT. Si la CNT hi participa, guanya l'esquerra, en aquest cas ERC. I si la CNT no hi participa, com per exemple al 1933, hi ha un retraïment de les esquerres que dona la victòria a la dreta.

Elisenda Alamany > Això que comentes és molt interessant, perquè és veritat que fins i tot ho veiem a les nostres famílies. La meva mare venia d'Andalusia i el projecte polític que la interpel·lava era el del Partit Socialista. I el meu pare, que havia nascut aquí a les

Segura > El que té sentit no és un nacionalisme lligat només a la llengua, a la tradició o a la història, sinó a la voluntat de compartir un projecte de futur comú

Corts, no veia cap altra opció en aquest cas que no fos Convergència. Carod-Rovira en un moment determinat va saber redibuixar una altra Catalunya on hi ha espai per pensar el país sense demanar-te d'on vens o on has nascut. Això fa que molta gent abandoni altres espais i acabi apostant per ERC perquè creu que allò és el que millor representa el moment pel qual passa el país. A partir d'allà també hi ha una reflexió sobre què és l'hegemonia cultural i política d'un partit, que no només se centra en les institucions, sinó a disputar el sentit comú de la gent. Aquí és quan el projecte d'ERC comença a prendre sentit per gent que tradicionalment estava situada en altres espais polítics. És la possibilitat d'imaginar que hi ha una altra Catalunya i que no hi ha dues visions contraposades del país, sinó que hi ha una pell que està feta de diferents capes. Una Catalunya nova que representa l'independentisme d'esquerres.

Antoni Segura > I sobretot, hi afegiria, sense oblidar els orígens o la història, la possibilitat de construir un projecte de futur. Per mi el que té sentit no és un

nacionalisme lligat només a la llengua, a la tradició o a la història, sinó a la voluntat de compartir un projecte de futur comú. És el gran lligam en què es va basar en bona part el moviment que va donar lloc a l'1 d'Octubre, i això és el que d'alguna manera s'hauria de recuperar, perquè s'ha anat perdent en aquests últims anys. Evidentment, no podem oblidar ni la llengua ni la nostra història, que ens condicionen i ens configuren, però el que és important és pensar que hi ha la voluntat de construir un projecte de futur junts, vinguem d'on vinguem, de construir un país pels que vivim aquí i pels nostres fills o nets.

Elisenda Alamany > De fet, el procés independentista té molt d'aquesta mirada al futur. Davant d'unes crisis que també s'estaven vivint arreu dels països europeus —crisis socials, polítiques i econòmiques—, el que fa és donar una resposta col·lectiva d'esperança, de la possibilitat de construir la nostra societat: de la manera com ens organitzem, la nostra cultura, la nostra llengua, el nostre model econòmic i, fins i tot, com afrontem l'emergència climàtica: una

sèrie de debats constituents que ens situen cap al futur, no cap al passat. Crec que dibuixar aquest horitzó de futur i d'oportunitats fa que també molta gent s'engresqui amb el procés independentista. Ara, en canvi, veiem certs independentistes d'extrema dreta que el que proposen és un projecte de passat, de nostàlgia, que només vol ressentiment i desesperança. Això és un suïcidi col·lectiu, perquè l'independentisme sempre ha estat una oportunitat de futur, de pensar un país obert, millor, d'oportunitats. Aquest és el camí: el que sempre ha dibuixat l'independentisme d'esquerres. Hem de mirar endavant; no enrere per anar més dividits o més trencats, sinó plegats i més forts.

Antoni Segura > Hi ha un independentisme d'extrema dreta que està pensant en un país on hi sobrarien les dues terceres parts de la població. Això és realment greu i negatiu, perquè el que hem de pensar justament és en el contrari, a incloure a tothom que viu aquí i que té dipositades les esperances a seguir vivint aquí i a llaurar-s'hi un futur.

Andreu Pujol > Josep Lluís Carod-Rovira feia la metàfora aquella

Alamany > Ens hem obsessionat a pensar que l'hegemonia només es guanyava a través de les eleccions i del govern; hem perdut molt terreny en el tu a tu amb la gent

que deia «*A Catalunya hi ha qui li agrada el Teatre Lliure i qui prefereix el Teatre Nacional. I els que voldríem anar al Teatre Nacional Lliure, on anem?»*. La pregunta segueix sent, on anem?

Elisenda Alamany > Aquesta metàfora vindria a dir que hi ha una Catalunya, la del Teatre Nacional, que vol vetllar per la seva cultura, la seva identitat i els seus valors nacionals, i la del Teatre Lliure, que representa la transformació social, la democràcia real, el pensament crític... Però torno a dir el mateix que abans: la meva generació no veu aquestes dues ànimes o aquestes dues visions de Catalunya contraposades. Hi ha una gran majoria social que vol vetllar per la nostra cultura amb els elements més identitaris i que alhora vol justícia social, democràcia real, pensament crític i que vol desafiar l'estatu quo. Tot això forma part d'una sola pell de Catalunya: es tracta de disputar aquest sentit comú i aquesta hegemonia política o cultural. Això es fa, no només a través de la institucionalitzat, sinó sobre elements comunitaris com els que van ser durant molt temps el rock català, o el que són els castellans o les parelles lingüístiques. És a dir, es tracta d'una

construcció nacional basada en la comunitat i a anar llaurant una nova Catalunya des d'aquesta perspectiva més comunitària. És el que des del postfranquisme els partits que eren grans es dediquen a fer i, amb el pas del temps, l'esquerra crec que ho oblida. I quan ens hem obsessionat a pensar que l'hegemonia només es guanyava a través de les eleccions i del govern, hem perdut molt terreny en el tu a tu amb la gent. Això hauria de ser la pràctica quotidiana d'una persona que milita en un partit d'esquerres, i ho hem de recuperar. És aquí on vas dibuixant també el país que vols construir, més que no pas des d'un discurs en un faristol. Aquesta és la lliçó que hem après d'aquests últims temps.

Antoni Segura > Hi ha una cosa que em preocupa, que és la manca de flexibilitat dins dels partits en general quan es tracta d'assumir la intel·lectualitat del país, una mica en el sentit d'allò que deia Martí i Pol, que aquest és un país mesquí, que oblida fàcilment els seus artistes i intel·lectuals. Dit d'una altra manera, allò que en el franquisme tenia un sentit transversal, per exemple, el sorgiment d'Òmnium al 1961

Segura > Som un país que oblidia molt ràpidament i amb això hi ha una responsabilitat política arran d'aquesta divisió que es fa entre els que són meus i els que no són dels meus

per defensar la llengua, després ha passat a ser una mena de divisió en blocs: hi ha intel·lectuals que són propers a Convergència i que són mimats quan governen els seus, i el mateix passa amb els del PSC, i no hi ha capacitat d'interlocució entre les dues concepcions culturals del país. Això és greu. I, evidentment després hi ha tot un grup de gent que no està ni a un lloc ni a l'altre i que queda orfe de qualsevol vinculació institucional. Aquestes són les coses que s'haurien de trencar, perquè, si no, arribem a situacions fins i tot doloroses. Penso amb un personatge com Salvador Espriu que ha quedat totalment oblidat. L'Espriu representava una manera d'entendre el país, i això ha passat amb ell i amb molts altres intel·lectuals d'aquells anys més foscos del franquisme. Som un país que oblidia molt ràpidament i amb això hi ha una responsabilitat política arran d'aquesta divisió que es fa entre els que són meus i els que no són dels meus i, per tant, aquests tenen suport i aquests altres no. Passa exactament el mateix amb els mitjans de comunicació del país.

Andreu Pujol > Precisament, per a la construcció de l'alternativa sobi-

ranista d'esquerres cal conquerir l'hegemonia cultural. Fins i tot quan el sobiranisme d'esquerres ha governat o ha condicionat governs, hi ha hagut dificultats per obrir-se espais en el món de la cultura i també de la comunicació. Com es poden obrir aquests espais? Hi ha esclatxes per sortir de la dualitat?

Antoni Segura > Malauradament, diria que poques.

Elisenda Alamany > Sí, però així com diem que els partits polítics estan en crisi, també ho estan els mediadors amb la societat que són els mitjans de comunicació. Potser no ho saben, però també ho estan. Ara existeixen formes molt més directes per tal que els partits polítics es comuniquin amb la ciutadania. Hem d'adaptar la política al segle XXI i, si la ciutadania ha canviat la manera d'informar-se, hem d'arribar amb aquests canals, aquests formats i aquests llenguatges amb els nostres marcs propis, esquivant l'*establishment* que existeix als mitjans de comunicació i a la intel·lectualitat. És molt meritocràtic que ERC, que és un partit que continua tenint una pulsio per la impugació, que no té grans

actors econòmics al darrere, hagi pogut fer-se un espai central a la política catalana. Això és perquè hi ha una base social amb la qual connecta. Sense tenir aquests grans actors econòmics i sense tenir l'hegemonia cultural, continua essent un actor polític molt rellevant. En el segle XXI hi ha uns canals informals que ens donen l'oportunitat per arribar directament a la gent amb la qual volem connectar.

Antoni Segura > El consum de la informació i la cultura està canviant de manera rapidíssima. La informació en paper té els dies comptats. Ara, dit això, la mateixa separació que hi ha hagut en l'aspecte cultural, s'ha produït també en els diaris. Recordo un informe del govern Maragall que va causar molt de soroll perquè resulta que qui rebia més subvencions de la Generalitat no publicava ni una sola línia en català. En canvi, el diari que sempre ha publicat en català era el que rebia menys subvenció. Aquí hi ha alguna cosa que grinyola i que no s'ha sabut trencar. Ara ja és tard, perquè els mitjans escrits tenen els dies comptats, i m'atreveiria a dir que determinats mitjans audiovisuals, també. A la gent jove la informació li arriba per altres camins i això passa amb les generacions que van dels 50 anys cap avall.

Andreu Pujol > El món convergent i el món socialista aparenten una certa diferència, però s'assemblen prou en l'eix esquerra/dreta i així ho veiem quan moltes vegades es troben en les votacions parlamentàries. Fins a quin punt no és teatralitzada aquesta discrepància com ho era la del «tornisme» dels temps de la Restauració?

Elisenda Alamy > Si parlem del PSC i Convergència respecte a ERC, fins i tot hi afegiria un altre eix, que no és el de dreta-esquerra, sinó que és el de nou-vell. Ja sé que som un partit que té molts anys d'història i que això pot sonar estrany. El procés independentista afegeix més complexitat a la lectura del país, ja no és només esquerra-dreta, és nou-vell en tant que trencament de l' statu quo. Per mi això és el més interessant del procés independentista: planteja que no hi ha país nou sense qüestionar el model econòmic, el model territorial, les polítiques que s'han fet fins aleshores... Això segueix vigent.

Antoni Segura > Hi ha una cosa que sempre m'ha preocupat i que va en contra d'aquesta dicotomia. Mai no he entès per què no es pot ser català i a la vegada ser socialdemòcrata, que el que vol dir és voler més justícia social i més equitat entre els diferents grups socials del país, sense haver d'optar entre ser socialista espanyol o nacionalista conservador català. És una dicotomia que no sento, potser perquè no vinc ni d'una cosa ni de l'altra, potser perquè tinc orígens més llibertaris.

Elisenda Alamy > Hi ha una generació que tampoc no es veu reflectida en aquesta dicotomia i que creu que hi ha un espai nou.

Andreu Pujol > A què es deu?

Antoni Segura > És el que en aquests moments està succeint entre els universitaris, tot i que hi ha un creixent desinterès pels temes polítics. Els debats que podies tenir els anys 1980 i 1990 han desaparegut de les aules de les universitats. En segon lloc, moltes vegades tens la sensació que són allà perquè s'ha d'estar allà, perquè has acabat el batxillerat i alguna cosa has de fer. Quan es parla de la comprensió lectora és un dels dèficits que tenim, tan terriblement observable que fa feredat. La gent moltes vegades no comprèn el que està llegint, la qual cosa és molt perillosa perquè és una de les eines que està utilitzant l'extrema dreta: simplificar els missatges perquè siguin comprensibles i molt lineals i senzills. Quan hi ha missatges més complexos, més elaborats, la gent els rebutja directament. El tema educatiu és un dels grans hàndicaps que en aquests moments tenim per a la venda de

determinades idees i plantejaments. Però, potser, és també un problema dels mecanismes de comunicació que s'usen a l'ensenyament i que, en bona part, semblen haver quedat obsolets. Ho dic per la reacció d'indignació dels universitaris i de la denominada generació «Z» en contra del que està succeint a Gaza.

Elisenda Alamy > En educació hem regalat el tema de l'esforç i la disciplina a la dreta. És un error que hem comès pensant que abraçar-nos a la modernitat era abandonar la meritocràcia, l'esforç i la disciplina, que són fonamentals per llaurar el pensament crític i ser capaç de fer una reflexió sobre allò que m'intenten transmetre o quan m'intenten convèncer o manipular. És bàsic que l'esquerra recuperi aquests valors que ha deixat, però que formen part del corpus republicà. Aquí entra el tema de la comprensió lectora i el pensament crític, que és fonamental pel futur d'un país.

Andreu Pujol > Quan parlem de dicotomia, també es pot parlar de territori. Sembla que hi ha espais polítics que no aspiren a pescar a allò que se'n diu «comarques»,

Alamany > L'únic projecte polític que ha tingut aquesta vocació i aquesta ambició al llarg de la història ha estat ERC

mentre que d'altres es conformen a no pintar res a l'àrea metropolitana. Com pot trencar això el sobiranisme d'esquerres i per què és important que ho faci?

Elisenda Alamany > Això ja està trencat. Hi ha un partit, que és ERC, que pot guanyar les eleccions a Barcelona i que pot ser fort a Gislclareny, evidentment adaptant el projecte polític a les necessitats de cada lloc, però que té aquesta vocació i aquesta ambició. Això és singular perquè no forma part de cap dels altres partits que hi ha en el panorama polític. Hi ha partits que no existeixen a l'Àrea Metropolitana. Junts no hi existeix. En canvi, el PSC tampoc és fort a la Catalunya interior. L'únic projecte polític que ha tingut aquesta vocació i aquesta ambició al llarg de la història ha estat ERC. I hem de tenir en compte que no hi ha hagut grans actors econòmics al darrere d'ERC, i que, fins i tot, no sempre s'ha estat capaç de disputar l'hegemonia cultural. Un partit que té 93 anys d'història i que continua amb aquesta vocació i amb aquesta ambició, amb els canvis que hi ha hagut al país, és un tresor que cal preservar.

Antoni Segura > Hi coincideixo, el marc de la Catalunya dual està trencat, només cal mirar els mapes electorals, especialment els municipals. Es veu clarament que hi ha una taca d'un color que abasta tot el país, mentre que n'hi ha altres que són colors concentrats en determinats llocs. Possiblement el que ens hauríem d'acabar d'explicar és per què en una mateixa comarca existeixen de vegades colors molt diversos. Estic pensant en comarques de muntanya on hi pot haver una presència important d'ERC, al costat de Junts, aïlladament el color dels socialistes i d'altres, en canvi, hi són pràcticament inexistent, excepte amb el cas d'Aliança Catalana, que penso que acabarà fent forat a Osona, al Berguedà i al Ripollès. Al Ripollès ja l'ha fet. Aquests darrers, de vegades, toquen temes que són molt propers a la gent que viu a la localitat. Una altra cosa són les solucions que plantegen, però els problemes són propers i la gent els viu quotidianament.

Elisenda Alamany > És fonamental que els partits que tenen l'aspiració de liderar el conjunt del país siguin a tot el país. No és només una qüestió

de tenir aquesta vocació d'entendre tot el país, sinó que, quan tens aquesta capillaritat, integres a tot el país en el discurs nacional. Si ets un partit que ets molt fort en un lloc, però no existeixes en l'altre, és possible que quan t'adrecis al país en realitat t'adrecis només a la meitat. És fonamental per construir un projecte nacional amb el cap posat en la Catalunya sencera i per no reproduir aquest miratge de dualitat de Catalunya. Cal integrar els reptes que té el país a la Catalunya interior i a la regió metropolitana, fent un sol discurs. Hi ha partits que han fet una aposta estratègica i que no tenen aquesta vocació, sinó que intenten ser molt forts en els seus nínxols per continuar blindant el seu espai. ERC no es planteja això, sinó anar sempre més enllà per intentar entendre el país i incorporar una majoria àmplia per dirigir-la cap a l'emancipació nacional.

Andreu Pujol > Sembla que només s'és capaç de trencar la dualitat cada vegada que es posa en dubte els fonaments del sistema: la proclamació de la República n'és un exemple. També el 15M i el procés independentista —qüestionant obertament el

règim del 78— ha donat força a l'esquerra sobiranista al marge del catalanisme conservador i de l'esquerra espanyolista. No és possible obrir-se espai en un context més prosaic i d'una manera més sostinguda?

Elisenda Alamany > És imprescindible, perquè no podem dependre només de moments excepcionals. Espais que han aparegut en moments molt intensos i accidentats al final han tingut una vida curta. Si no hi ha una base sostinguda, l'onada acaba passant i el sistema es recompon. Aquest no crec que sigui el cas d'ERC, que pot haver tingut pujades i baixades els darrers anys, però que és un projecte consolidat. ERC no té un problema de legitimitat, com sí que l'han tingut altres projectes polítics que van néixer molt forts i després han acabat desapareixent com foc d'encenalls. Si ERC té algun repte no és el de la legitimitat, sinó el de la credibilitat o la confiança en moments puntuals. Continuem essent el partit que més s'assembla al país, el que millor el representa i som l'espai imprescindible per no condemnar el país a jugar-se el seu futur en governs convergents o socialistes que van rellevant-se al

poder. La feina que tenim per davant és reforçar la nostra connexió amb la ciutadania, amb la seva quotidianitat, i això passa per tenir marcs i imaginaris propis, parlar clar i connectar la nostra proposta política amb la Catalunya d'avui.

Antoni Segura > L'antic marc de la Catalunya dual s'ha trencat, i això és irreversible. Si mires els resultats electorals des de les primeres eleccions autonòmiques, veuràs que les majories de Convergència superaven o estaven a prop de la majoria absoluta. Quan hi va haver el primer tripartit, la presència del PSC era molt elevada. Això s'ha trencat. Pere Aragonès va haver de governar amb 33 diputats. Illa no governa amb gaires més i ha fet el que Aragonès possiblement hagués pogut fer, que és prorrogar els pressupostos i tirar endavant. Estem parlant de majories amb quantitats molt minses, com quan Ciutadans va arribar a guanyar amb 37 diputats. Són xifres molt llunyanes a les que teníem als anys 1980, 1990 i a principis d'aquest segle. En aquest moment hi ha tres forces molt clares, tot i que tinc els dubtes del que pugui passar el dia que torni Puigdemont, perquè és

Segura > Barcelona va tenir una hegemonia d'Esquerra, el que passa és que el senyor Valls, en conxorxa amb la senyora Colau i el PSC, la van impedir

l'únic capital que en aquests moments té Junts: el retorn del president a l'exili. Les tres forces són el PSC, Esquerra i Junts. Pel que fa a la resta, veurem què passa amb VOX i amb Aliança Catalana i veurem què passa amb la CUP, que és una mena de muntanya russa. El PP també és una altra muntanya russa. Pel que fa a les hegemonies hi ha coses que no es poden oblidar. Es diu que Barcelona sempre ha tingut una hegemonia socialista, excepte l'alcaldia de Trias. Bé, això és relatiu: Barcelona va tenir una hegemonia d'Esquerra, el que passa és que el senyor Valls, en conxorxa amb la senyora Colau i el PSC, va impedir que Ernest Maragall fos alcalde de Barcelona, i després exactament el mateix va passar amb Trias. Fins i tot a Barcelona, que semblava un bastió inexpugnable pel seu caràcter urbà i burgès, s'ha trencat l'antic marc. ■